

τατον δέρμα· μαύρας μεταξίνας περικνημίδας, χειρόκτια σύμφωνα με τὸ χρῶμα τῆς ἐσθῆτός της, ἓνα πῖλον ἀπὸ μαλλι καστόρι μ' ἓνα μεγάλο πτερόν ἀμαζόνειον καὶ ἓνα ἐπανωφόρι rontonde ἀπὸ pluche. Εἰς τὰς χεῖράς της ἐκράτει ἓνα ὠραῖον μανσόν ἀπὸ ἀκρίθον γούνωμα καὶ ἔφερεν ἐνώτια με ἓνα μόνον μεγάλο διαμάντι, ποῦ ἀστραφτοκοποῦσε.

Βλέπετε ἤτο καὶ αὐτὸ ἰδιοτροπία της νὰ ἔλθῃ χειμῶνα, καὶ ἡ πονηρὰ ἀγαποῦσε τὰ λούσα ὅσω παίρνει.

Ἡ νεολαία ἤτο σκορπισμένη, ἄλλοι ἴστα καρὲςαντάν, ἄλλοι ἴστας λέσχας, ἀλλὰ οἱ περισσότεροι ἦσαν εἰς ἓνα χορὸν μετὰ καὶ ἄνευ προσωπίδων. Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἤτο πολὺ εὐπρεπὲς νὰ παρουσιασθῇ με τὴν ἐνδυμασίαν της ἐκείνην, ἡ ὁποία ἤτο πολὺ κατάλληλος διὰ περίπατον, ἀλλ' ὄχι καὶ διὰ χορούς, — ἤλλαξεν ὁμως ἔπειτα ἰδέαν, σκεφθεῖσα φιλοσοφικώτερον, καὶ εἰσῆλθεν.

Βεβαίως, αἱ πλέον παρὰξενὰ ἐνδυμένα ἐκεῖ μέσα ἦσαν αἱ γυναῖκες, ἀλλὰ ἐκείνη διὰ τοὺς ἄνδρας ἦλθε καὶ ἐκείνους παρετήρει. Οἱ περισσότεροι, ἀφοῦ ἐγλυκομίλησαν με τὰς δεσποινίδας, τὰς φερούσας ἐξωμίδιον περικόρυμον ἢ φανταστικὰς ἐνδυμασίας, εἶχον ἀποσυρθῆ καὶ ἔπαιζον τὸ παιγνίδι τῆς ἐποχῆς, τὰ χαρτιά.

Χλωμοὶ, ἀδύνατοι, με φράκ καὶ κλάκ ὑπὸ μάλης, με γκρι-πέρλ γάντια καὶ περιλαίμια πνίγοντα αὐτούς, ἔπαιζον ἐκεῖ κατὰ τὸ φαινόμενον ἥσυχοι καὶ ἀδιάφοροι, ἀλλὰ κατὰ βάθος λυσώντες.

Με τὸ ἓνα χεῖρι ἐκρατοῦσαν τὰ χαρτιά ἀκόμη, καὶ με τὸ ἄλλο διώρθωσαν τὸ μονύελόν των καὶ παρετήρησαν τὴν καλὴν Μοῖραν, ἡ ὁποία τοὺς ἐφάνη bien mise καὶ très distinguée.

Ἡ καλὴ μοῖρα τοὺς ἐλυπήθη διὰ τὴν ὠχρότητα καὶ τὴν ἀδυναμίαν των καὶ εἶπε πρὸς αὐτοὺς ποῖα ἤτο καὶ τί προσέφερεν.

Ἡγέρθησαν ὅλοι ὡς γαλθανισθέντες καὶ σείοντες τὴν καλὴν Μοῖραν ἀγρίως, ἐφώναξαν :

— Πλουσίαι νὰ εἶνε. Μόνον παράδες θέλουμε !

Ἡ καλὴ Μοῖρα μόλις κατῴρθωσε νὰ ἐπανεύρη τὴν ἰσορροπίαν της, ἐξῆλθε ταχέως ἀπὸ τὴν πνιγηρὰν ἀτμόσφαιραν τῆς αἰθούσης καὶ ἀπῆλθεν εἰς τοὺς οὐρανοὺς κινουσα μελαγχολικῶς τοὺς ὀφθαλμούς της.

Τὶ νὰ σὰς πῶ : θαρρῶ πῶς δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ ξανακαταβῆ· δὲν τὴν ἀρῆκαν καθόλου καλὴν ἐντύπωσιν οἱ πυγμαῖοι ἄνδρες τῶν ἡμερῶν μας.

Ἀπὸ τότε αἱ ἐφημερίδες μετὰ τῶν πολλῶν κοσμητικῶν ἐπιθέτων διὰ τὰς νύμφας, γράφουν πρωτίστως τὸ πολὺφερον, καὶ οἱ νέοι, ἀφοῦ ἐξετάσουν καλὰ διὰ τὸ βαλάντιον, τότε αἰσθάνονται τὴν καρδίαν των πάλλουςαν καὶ ζητοῦν τὴν χεῖρα τῶν δεσποινίδων.

Ἐν Κωνσταντινουπόλει.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀθηναϊκὴ ἠχώ

«Ὀνομάσατε αἱματαοθρέκτους τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, — μὰς γράφει λόγιος φίλος τῆς Ἐστίας — ὡς ὀνομάζουσι συνήθως τὰς σελίδας τῆς ἱστορίας, ἐν αἷς ἀναγράφονται ἔργα καὶ ἡμέραι ἐπαναστάσεων, μάχαι μυριόενκροι, σφαγαὶ καὶ δηώσεις . . .»

Ἐῶμεν ἄρα γε ἄδικον; Τοιαύτη εἶνε ἡ εἰκὼν, τὴν ὁποῖαν παρουσιάζει σήμερον ἡ Ἑλλάς ὅλη ἀπὸ Ὀλύμπου μέχρι Ταινάρου. Τὸ ἐγκλημα ἡγεῖρε κεφαλὴν θρασεῖαν· τὸ αἶμα βέει ποταμηδόν· ἀγγέλλεται δὲ πανταχόθεν διὰ τοιούτων φράσεων ἡ ἀτελευτήτος ἐκείνη σειρά τῶν φόνων, τῶν ἀναιρέσεων, τῶν ληστειῶν, τῶν ἐνόπλων ἀπαγωγῶν, τῶν βιασμῶν καὶ τῶν ἐκδίασεων, ἧτις ἀπὸ μὴνός τὸρ ἀποτελεῖ καθεκμάστην τὸ φρικαλέον ἐντρυφήμα τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐφημερίδων, συμπληρουμένων διὰ ταύτης τὰ τερατολογήματα τῆς ἐπιφυλλίδος.

Δὲν ἔχομεν δυστυχὸς πρόχειρον στατιστικὴν, ἡ δὲ μνήμη ἀδυνατεῖ νὰ συγκαταίῃ ἀριθμούς, ὥστε νὰ γίνῃ ἀσφαλὴς ἡ σύγκρισις. Ἀλλὰ νομίζομεν ὅτι ὁ ἐγκληματικὸς ἀπολογισμὸς τοῦ ἐφετεινοῦ Ἰουλίου θὰ ὑπερβαίῃ ὅλους τοὺς τῶν ἄλλων, ὄχι τὸσον διὰ τὴν ποσότητα τῶν ἐγκλημάτων, καταπληκτικὴν καὶ ταύτην, ὅσον διὰ τὴν ποιότητα τῶν περισσοτέρων, τὰ ὁποῖα εἶνε ἐκ τῶν μὴ τελοῦμένων συνήθως ἐν Ἑλλάδι — τί λέγω; ἐν οὐδεμίᾳ τῶν γνωστῶν χωρῶν τῶν κατοικουμένων ὑπ' ἀνθρώπων ὁπωσοῦν ἐξημερωμένων. Ἰοῖο ἀπεπειράθησαν νὰ φονεύσωσι τοὺς πατέρας των· πατέρες διέφθειραν τὰς θυγατέρας των· θυγατέρες ἐζήτησαν νὰ δηλητηρήσωσι τοὺς συζύγους καὶ τὰ τέκνα των· παιδία κατέσφαξαν γέροντας, ἱερεῖς ἤλθαν εἰς τὰ μαχαίρια με τοὺς υἱούς των. Μῆδειαι, Νέρωνες, Ἡλιογάβαλοι...

Ἡ μετὰ τῶν στενῶν συγγενῶν καὶ μέχρις ἐξοντώσεως ἔχθρα, ἡ εὐκόλος ἀδελφικὴ ῥῆξις, ἡ κακουργία παρ' ἀνηλικῶν ἢ ἀνθρώπων σεβάστων θεωρουμένων καὶ ἀνωτέρων ὑπονοίας — πάντα ταῦτα, προστιθέμενα εἰς τὰ αἵματηρὰ ἔθιμα τῶν Μανιατῶν τὰ πάντοτε ἀκμαῖα, εἰς τὰς συγγὰς φονικὰς συμπλοκάς τῆς στιγμῆς, εἰς τοὺς ἀπροσέκτους τραυματισμούς, εἰς τὰς παντὸς εἶδους κακώσεις, εἰς τὰς κλοπὰς, εἰς τὰς ληστείας, εἰς τὰς ἀρπαγὰς, μὰς δίδου σήμερον εἰπέρ ποτε, τὴν ἰδέαν ἐσχάτης κοινωνικῆς ἐκλύσεως, ἀταξίας καὶ ἀποσυνθέσεως, πρὸ τῆς ὁποίας συγκινεῖται καὶ ὁ ἀπαθέστερος, φοβεῖται καὶ ὁ μᾶλλον αἰσιδόξος, συλλογίζεται καὶ συζητεῖ καὶ ὁ ἥμισυ ἀγαπῶν τὰς θεωρίας καὶ τοὺς λόγους.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο προτέρημα δὲν ἔχει εἰς μέγαν βαθμὴν ὁ Ῥωμῆος, πρῶτος δὲ πάντοτε εἰς τὰς θεωρίας καὶ εἰς τοὺς λόγους, δὲν ἐννοεῖ νὰ μὴ ἐκφράσῃ ἐπὶ παντὸς τὴν γνώμην του, ἔστω καὶ ὁ μᾶλλον ἀναρμόδιος ἂν εἶνε. Οὕτω καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐγκληματικότητος καὶ τῶν κατ' αὐτῆς μέτρων συζητεῖται πρὸ πολλοῦ ἰδιωτικῶς καὶ ἐπιστήμως καὶ πρὸς τὴν συναυλίαν τῶν ἀλαλαγμῶν καὶ τῶν γῶν, δημίων καὶ θυμάτων, ἀντιτίθεται ἄλλη συναυλία γνῶμῶν, ἐν πολλοῖς ἀγριωτέρα καὶ... ἐγκληματικώτερα. Διότι διὰ νὰ ἐκφράσῃ τις ἐπὶ τοιούτων ζητη-

μάτων γνώμην, δυναμένην νὰ ἔχη κάποιον κύρος ἐπιστημονικὸν καὶ οἰανδήποτε πρακτικὴν σημασίαν, ἀπαιτεῖται μελέτη, τὴν ὁποίαν οὔτε τὰ μέσα, οὔτε τὴν ἐπιμονήν, οὔτε ἴσως τὴν ἀντίληψιν ἔχει νὰ κάμῃ ὁ πρῶτος τυχῶν πεπειραμένος ἐφέτης, τὸν ὁποῖον προσκαλεῖ τὸ Σ. Ὑπουργεῖον νὰ ἐκφράσῃ δι' ἐκθέσεως τὴν ἰδέαν του, ἢ ὁ πρῶτος φιλόπατρις συζητητής, ὁ ἐπιχειρῶν νὰ λύσῃ ἀπρόσκλητος τὸ ζήτημα ἐν καφενείῳ ἢ ἐν στήλαις ἐφημερίδος. Ὁ αἴτο δὲ πράγματι ἀσυγχώρητος εἰσροδῆποτε τῶν τολμητικῶν τούτων, ἐὰν δὲν εἶχεν ὑπὲρ αὐτοῦ τὸ ἐγκάρδιον ἄλλοις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πατριώτου, ὁ ὁποῖος συγκινεῖται πρὸ τοῦ δεινοῦ θεάματος καὶ ζητεῖ αὐτομάτως πλέον καὶ ἀπονενοημένως νὰ πτότρεψῃ τὸν ἐπικείμενον κίνδυνον ὅπως εἴμπορεῖ, ἔστω καὶ διὰ μιᾶς γνώμης ἀσθενοῦς, μόλις δυναμένης νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς.

*

Ἐπάρχουσι γενικῶς δύο εἰδῶν ἐγκλήματα τὰ ἐγκλήματα τῆς βαρβαρότητος καὶ τὰ ἐγκλήματα τοῦ πολιτισμοῦ.

Τὰ πρῶτα εἶνε αἱ ἐκδηλώσεις ψυχῶν ἀγρίων ἔτι καὶ ἀνημέρων, παρὰ ταῖς ὁποίας ἡ ἀνάπτυξις δὲν ἀπεκοίμισε τὰ πρῶτα αἰμοδιψῆ ἔνστικτα, τὰ κληρονομηθέντα παλαιότερον ὑπὸ προγόνων ζωιδῶν, πιθηκοειδῶν. Τὰ δευτέρω εἶνε ἀπεναντίας πράξεις ἀνθρώπων νοσούντων τὴν νόσον τοῦ μακροῦ καὶ ἤδη παρακμάζοντος πολιτισμοῦ. Τὸ ἐγκλημα παρ' αὐτοῖς εἶνε μία τῶν ποικίλων ἐκφάνσεων τῆς φρενοπαθείας, πρῶτος ἀποκλειστικῶς τῆς ἐκ τοῦ πολιτισμοῦ ἀναπτύξεως τοῦ ἐγκεφάλου, πρῶτος κατὰ τὴν ὄραν τοῦ παροξισμοῦ εἰς κτηνώδη καὶ φρικαλέαν ἀγριότητα, πρὸ τῆς ὁποίας μένει κατάπληκτος ὁ συνειθιστὴς νὰ διαχωρίζῃ διὰ φραγμῶν ἀνυπερβλήτων τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὰ ζῶα, τοὺς πολιτισμένους ἀπὸ τοὺς ἀγρίους. Οἱ ἀναγνώσαντες τὸ Ἀνθρώπινον Κτήνος τοῦ Αἰμιλίου Ζολᾶ, —τὸ ὁποῖον ἂν καὶ μυθιστόρημα δὲν συνέβαλεν ὀλίγον εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ ἐγκληματίου, —εἴξευρουσι πόσον κακοῦργα ἐξεγείρονται εἰς στιγμὰς τινας τὰ ἔνστικτα τοῦ πολιτισμένου καὶ πόσον ἀδάμαστον καὶ αἰμοχαρὲς ἀφυπνίζεται τὸ ἀνθρώπινον κτήνος τὸ ὑπνώτον εἰς τὰ βῆθη τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ μᾶλλον ἐξηθροπισμένου, μὲ κίνδυνον νὰ φυπνισθῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν. Τοιοῦτους ἐγκληματίας ὄργανισμοῦ παθολογικοῦ καὶ γενηράκτους ἔχει ὑπόψει του καὶ ὁ Λομπρόζος, ὅταν ἰσχυρίζεται ὅτι τὸ ἐγκλημα εἶνε φρενοπάθεια, ἔχουσα ἀντὶ τιμωρίας θεραπείας ἀνάγκην. Τοιοῦτοι δὲ εἶνε οἱ ἀπαίσιτοι τὴν μνήμην Πραντζίναι καὶ Τζάκ, τὰ τρομερὰ καὶ συχρότατα γεννήματα τῶν πολιτισμένων κοινωνιῶν.

Ἄλλ' αἱ περὶ τούτων μελέται τῶν Εὐρωπαϊῶν ἐγκληματολόγων ὀλίγον ἐφαρμόζονται ἐπὶ τῆς παρ' ἡμῖν ἐγκληματικότητος καὶ ἀνωφελῆς μοί φαίνεται ὁ ὀγκώδης τόμος, τὸν ὁποῖον ἐσχάτως ἀφιέρωσε τις εἰς αὐτήν. Τὰ ἐγκλήματά μας, ἐκτὸς ὀλιγίστων καὶ ἀσμάντων ἐξαίρεσεων, ἀνήκουσιν εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν. Ὁ πολιτισμὸς παρ' ἡμῖν δὲν εἰσέδυσεν ἀκόμη εἰς τὸ βῆθος, καὶ ὅπως δὲν ἔχονεν τὰ καλά του, οὕτως εἴμεθα ἀπηλλαγμένοι καὶ ἀπὸ τὰ κακά του. Εἴμεθα βάρβαροι καὶ ἀπολί-

τιστοι. Τὰ ἀγρία μας ἔνστικτα, δηλαδή τὸ ἀνθρώπινον κτήνος, δὲν ἀπεκοίμισε ἔτι εἰς τὰς ψυχὰς μας ἡ πρόοδος, ἡ πνευματικὴ ζωὴ, ἡ εἰρηνικὴ ἐργατικότης, ἡ ἠθικὴ ἀνάπτυξις. Ἐπάρχει καὶ τάξις ὀλιγοπληθῆς, παρὰ τῆ ὁποία σχετικὴ τις ἐξῆμέρωσις ἐπετεύχθη ἄλλὰ τὸ σύνολον, ἀφ' οὗ ἐξαρτᾶται ὁ γενικὸς καθορισμὸς, διατελεῖ ἀκόμη ἐν ἀγριότητι. Ἡ ἀτέλεια αὐτῆς τῆς ἀναπτύξεως, συνηνωμένη μὲ τὸ θερμὸν τοῦ κλίματος, τὸ ἐξανάπτει τὸ αἷμα, διαπλάσσει ἀψεῖς χαρακτήρας καὶ ἐμπνέει κινδυνώδεις ὀρμὰς, ὡς καὶ μὲ τὸ ἔτι ἀκατάρτιστον κράτους νεοπαγούς, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἡ ἰδέα τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας εἶνε ἐμβρυώδης ἢ δ' ἐξουσία ἀνίσχυρος, τυπικὴ καὶ ὁ νόμος ἀνεφάρμοστος, — ἰδοὺ ἐν κεφαλαίῳ τὰ αἰτία τῆς ἐκπτώσεως ἀπὸ τὸ κράτος ἐγκληματικότητος, τοῦ μόνου ἀσφαλούς τεκμηρίου, ὅτι μεθ' ἅλα τὰ ἐξωτερικὰ, τὰ παθητὰ φαινόμενα, ὁ πολιτισμὸς μας εὐρίσκεται εἰς τὰ σπάργανα καὶ ἡ εὐημερία μας ἀργεὶ ἀκόμη, ἀργεὶ. . .

Τῷ ὄντι ἀπὸ τῶν πρώτων ἐνστικτικῶν, τῶν οὕτως εἰπεῖν φυσιολογικῶν αὐτῶν ἐγκλημάτων, μέχρι τῶν τελευταίων παθολογικῶν, τῶν ὁποίων θέατρον εἶνε ἡ γηραιὰ Εὐρώπη καὶ εἰς τὰ ὁποία θὰ φθάσωμεν βεβαίως σὺν τῷ χρόνῳ, τὸ διάστημα τὸ ὁποῖον ἔχονεν νὰ διανύσωμεν εἶνε μέγα, αἰῶνας ἴσως πορείας καὶ ἐξελέξεως ἀπαιτοῦν. Ἄλλ' εὐτυχῶς τὸ τοιοῦτον δὲν ἀποκλείει τὸ μέλλον καὶ συνηγορεῖ περὶ τῆς προσεχοῦς ἀκμῆς μας, ὅπως ἐν τῇ Δύσει ἀπεναντίας θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν σύμπτωμα ταχείας παρακμῆς.

*

Ἄν τόρα, —προκειμένου περὶ τῶν κατὰ τῆς ἐγκληματικότητος μέτρων — ἀδυνατοῦμεν ἀπολύτως νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν πορείαν τοῦ χρόνου ἢ νὰ ψυχράνωμεν ὀλίγον τὸ κλίμα καὶ τοὺς χαρακτήρας, δὲν πρέπει καὶ διὰ τοῦτο νὰ περιορισθῶμεν εἰς μεμψιμοιρίας ἀγόνους καὶ σταυρόνους τοὺς βραχίονας νὰναθέσωμεν τὰ πάντα εἰς τὴν Εἰμαρμένην ἢ εἰς τὴν Πρόνοιαν.

Ἐπάρχουσι καὶ μέσα δυνατὰ, ἐξαρτώμενα ἐκ τῆς θελήσεώς μας.

Ἡ αὐστηρὰ ἐφαρμογὴ τοῦ περὶ ὀπλοφορίας νόμου φέρ' εἰπεῖν, ἡ ἐξασφάλις τῆς ζωῆς καὶ τῆς περιουσίας τοῦ πολίτου δι' ἐντίμων φρουρῶν, ἐν γένει ἡ καλὴ διοίκησις δὲν νομίζετε ὅτι θὰ συνέτεινεν ἂν ὄχι εἰς τὴν ἐξασφάλισιν, φυσικῶς ἀδύνατον, ἀλλὰ βεβαίως εἰς τὴν ἐλάττωσιν τοῦ ἐγκληματος; Σήμερον, ὅταν ὁ ὀπωσδήποτε προσβληθεὶς εἶνε βέβαιος ὅτι, ἂν ὁ ἐχθρὸς του ἰσχύῃ πολιτικῶς, δὲν θὰ ἤμπορῆσεν νὰ τον ἐδικιθῆ νομίμως ἢ νὰ ἐξασφαλισθῇ κατ' αὐτοῦ, εὐρίσκεται φυσικῶς ἐξαναγκασμένος, καὶ δὲν εἶνε διὰ τοῦτο πολὺ ἀδικαιολόγητος, νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν αὐτοδικίαν.

Ἡ ὄψις ἀνθρώπου ἐγκληματήσαντος καὶ περιφερομένου εἰς τὴν ἀγορὰν ἐλευθέρως καὶ κομπαστικῶς, —πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν συμβαίνει σπανίως παρ' ἡμῖν, —εἶνε τι ἐξάπτον τὸ αἷμα τοῦ ἀδικηθέντος. Ὅταν δὲ αὐτὸς ἔχῃ πατροπαράδοτον τὴν ἐλευθερίαν νὰ φέρῃ ὄπλα καὶ ὡς ἐκ τῆς ἀνατροφῆς πολὺ ἀσαφῆ ἰδέαν περὶ τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον ὀφείλει πρὸς τὴν ζωὴν καὶ τὴν περιουσίαν τοῦ πλησίον, πρὸς

τὸ δίκαιον καὶ πρὸς τὸν νόμον, εἶνε πολὺ φυσικὸν ὅτι ἡ πρώτη μετ' ἐκείνου συνάντησις, δολία ἢ εὐπαρρησίαστος ἀνὰ λόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας τοῦ ἀτόμου, θὰ ἔχῃ ἀποτέλεσμα τραγικὸν μᾶλλον ἢ ἥττον κατὰ τὴν στιγμιαίαν διάθεσιν τῆς τύχης.

Ἄλλ' ὅπως βελτιωθῇ ἡ κατάσταση αὕτη ἡ γενικῶς ἀνωμολογημένη, εἶνε ἀνάγκη μέτρων ῥιζικῶν, γενναίων, ὀλοσχεροῦς σχεδὸν μεταβολῆς τοῦ καθεστῶτος. Πρέπει προπάντων νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ λειτουργία τῶν νόμων, χωρὶς νὰ ψηφίζονται νέαι ἀνωφελεῖς, ὅταν πρόκειται νὰ καταδολιευθῶσιν ὡς οἱ ὑπάρχοντες· πρέπει νὰ χειραφετηθῇ ἡ δικαιοσύνη ἀπὸ τῆς πολιτικῆς, τῆς μικροπολιτικῆς αὐτῆς τῆς ἐμπαθοῦς καὶ ἐγωϊστρίας· πρέπει εἰς τὰς δημοσίας θέσεις νὰ τάσσονται ἄνθρωποι εὐσυνείδητοι, θεωροῦντες τὸ καθῆκον ὑπεράνω τοῦ συμφέροντος καὶ τὸ γενικὸν καλὸν ὑπεράνω τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν ὁποίαν θὰ τρέφωσι πρὸς τοὺς τροφοῦτάς των· πρέπει ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ ἐπιπνεύσῃ πνεῦμα εὐθύτητος, δικαιοσύνης, αὐστηρότητος, νομιμοφροσύνης... Ἄλλὰ τὰ πρῆπει ταῦτα κατήντησαν πλέον κοινὸί τόποι καὶ εἶνε ζήτημα ἂν δύνανται νὰ τελεσθῶσι τόσον ταχέως καὶ εὐκόλως, μετὰ τὴν μακρὰν καὶ κινδυνώδη κατωφέρειαν τὴν ὁποίαν διανύομεν.

Καὶ ἰδοὺ διατί δυστυχῶς ὑπάρχει φόβος ὅτι ἐπιπολὺ ἀκόμη αἰ στήλαι τῶν ἐφημερίδων μας θὰ εἶνε αἰματόδρεκτοι...

ΑΝΤΙΠΑΛΟΣ.

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ¹

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑς HANNAH LYNCH

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Σ'.

Πόλεμος ἐμφύλιος.

Ἐνῶ διήρχετο τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος ὁ βασιλεὺς τῆς Τήνου συνήντησεν ἓνα πολιτικόν του φίλον, βουλευτὴν τῆς ἀντιπολιτεύσεως καὶ δικηγόρον, τὸ στάδιον τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ἀνάκαθεν ποικίλον, οὐδέποτε ὁμως ἐπικερδέες. Ἦρχισε τὸν βίον ὡς ὑπηρετῆς, κατῴρθωσεν ὁμως νὰ γείνη συγγρόνως καὶ φοιτητῆς τοῦ πανεπιστημίου, ὁ δὲ μισθός του ἐξήρκει πρὸς ἀγορὰν τῶν ἀναγκαίων βιβλίων τῆς νομικῆς. Γενόμενος διδάκτωρ καὶ δικηγόρος, ἐν ἐλλείψει πελατῶν ἐπεδόθη εἰς τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ἐξέδωκεν ἀλληλοδιαδόχως διάφορα φύλλα, κωμικὰ, πολιτικὰ, σατυρικά, διαρκέσαντα ἀνὰ ἕξ περίπου μῆνας ἕκαστον καὶ οὐδὲν προσθέσαντα εἰς τὸ ἐλαφρὸν βαλάντιον τοῦ ἐκδότου, ὅστις ἐκλεχθεὶς ἐπὶ τέλους βουλευτῆς ἦτο ἤδη τοῦ Τελάχα ὀπαδός καὶ συνάδελφος ἐν κωλυσιεργίᾳ.

— Μὲ τὴν ὥραν σου ἦλθες, εἶπεν ὁ Σταῦρος πρὸς τὸν φίλον του. Θὰ τὸ διασκεδάσωμεν εἰς τὴν Βουλὴν. Αἶ;

— Ἀρσῆ μέ μου τους καὶ θὰ τοὺς διορθώσω

τὸν προὑπολογισμόν! Ἄλλὰ σὺ, ἐμπρὸς τὰς γελοιογραφίας! Θὰ τοῦ καταιδάσωμεν τὸν κολάρον καὶ ἔννοια σου. Ἄλλὰ τί μανθάνεις διὰ τὴν δημορχικὴν ἐκλογὴν; Θὰ ἐπιτύχω;

— Μὴ φοβείσαι. Τὸ κόμμα μας θὰ σὲ υποστηρίξῃ ἕως τὰ γερά. Δὲν σοῦ λέγω, ὁ Οἰδᾶς εἶναι δυνατὸς καὶ δὲν τοῦ λείπουν τὰ χρήματα, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ὑπερτερήσωμεν.

— Ἀκουσέ με, Σταῦρε, ἂν γείνω δήμαρχος Ἀθηνῶν, σοῦ ὑπόσχομαι δῶρον χίλια φράγκα καὶ μίαν ὑποτροφίαν διὰ τὸν υἱόν σου ἀμέσως. Νὰ σὲ ἰδῶ πῶς θὰ ἐνεργήσῃς.

Ὁ δικηγόρος ἐμειδίασεν ὡς ἄνθρωπος βέβαιος περὶ τῆς δυνάμεώς του. Ἐχει νὰ πάθῃ τὸ ὑπουργεῖον ἀπ' αὐτόν! Τί δὲ ὠφελεῖ ἡ ἐπιρροή ἐὰν δὲν τὴν χρησιμοποιοῦ τις χάριν τῶν φίλων του;

— Ἄλλ' ὁ Οἰδᾶς δίδει χρήματα ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, ἐπρόσθεσεν.

— Ἐχει καὶ πολλὰ, ὑπέλαβεν ὁ Τελάχας σύννους.

— Ἀνάγκη νὰ ἐξοδεύσωμεν καὶ ἡμεῖς. Μὲ πολὺ ὀλιγώτερα θὰ ἐξοδευτέρωσωμεν τὰ ἰδικὰ του. Ἐχομεν τὸ πλεονέκτημα ὅτι εἴμεθα ἀντιπολιτευόμενοι· ἡ ἀντιπολίτευσις σὲ κάμνει δημοτικώτερον, σὲ ὑψώνει ὑπεράνω τῶν ταπεινῶν, τῶν ὑποτελῶν. Σὺ δὲ ὄλην σου τὴν ζωὴν ἦσο ἀντιπολιτευόμενος.

— Τοῦλάχιστον κατὰ τὰ τελευταῖα δέκα ἔτη, εἶπε σοβαρῶς ὁ Τελάχας. Καὶ νομίζω ὅτι ἡ σταθερότης μου αὐτῆ μου δίδει δικαιώματα ἐπιτυχίας εἰς αὐτὴν τὴν δημορχικὴν περιόδον.

Ὁ σατυρικός οἰστρός τοῦ δικηγόρου ἐκεντᾶτο εὐκόλως. Αἱ ἀνοησίαι τῶν φίλων τὸν διεσκέδαζον ὅσον καὶ αἱ τῶν ἀντιπάλων. Ἄλλως δὲ αὐτὸς ἦτο ὁ πρωτοεργὸς τῆς ὑποψηφιότητος τοῦ Τηνίου πολιτευτοῦ, καὶ τοῦτο ὄχι ποσῶς ἐκ βεβαιότητος περὶ τῆς ἐπιτυχίας, ἀλλὰ διότι ἄλλος ὑποψήφιος σπουδαιότερος ἤθελεν ἐπισκιάσει τὴν ἰδικὴν του σημασίαν εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλην.

— Ἡμεῖς, φίλε μου, ἐπανέλαβεν, εἴμεθα οἱ Παρνελισταὶ τῆς Ἑλλάδος. Καὶ ἂν δὲν ἦλθεν ἀκόμη ἡ ὥρα τοῦ θριάμβου, θὰ ἔλθῃ ὁμως!

Καὶ ἰδὼν τὴν ὥραν εἰς τὸ ὠρολόγιόν του, ἐπρόσθεσεν ὡς ἐν παροῦσιν:

— Θὰ σοῦ χρειασθῇ μεγαλείτερον σπίτι, φίλε μου.

— Τὸ ἐσκέρθην τοῦτο καὶ ἔλαβα ἤδη πληροφώρας. Ἐχω ὑπ' ὄψιν ἐν οἰκόπεδον πλησίον τοῦ Εὐαγγελισμοῦ. Θὰ μὲν ἔλθῃ βαρὺ τὸ πρᾶγμα ὕστερον ἀπὸ τὰ ἔξοδα τῆς ἐκλογῆς, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἀδελφός μου Περικλῆς δὲν θὰ μ' ἀφήσῃ νὰ στενοχωρηθῶ.

— Πῶς δὲν ἔρχεται καὶ ὁ ἴδιος ἐδῶ μὲ τὴν οἰκογένειάν του; Τί τοῦ ἦλθε νὰ ταφῇ ἐκεῖ εἰς τὴν Τήνον;